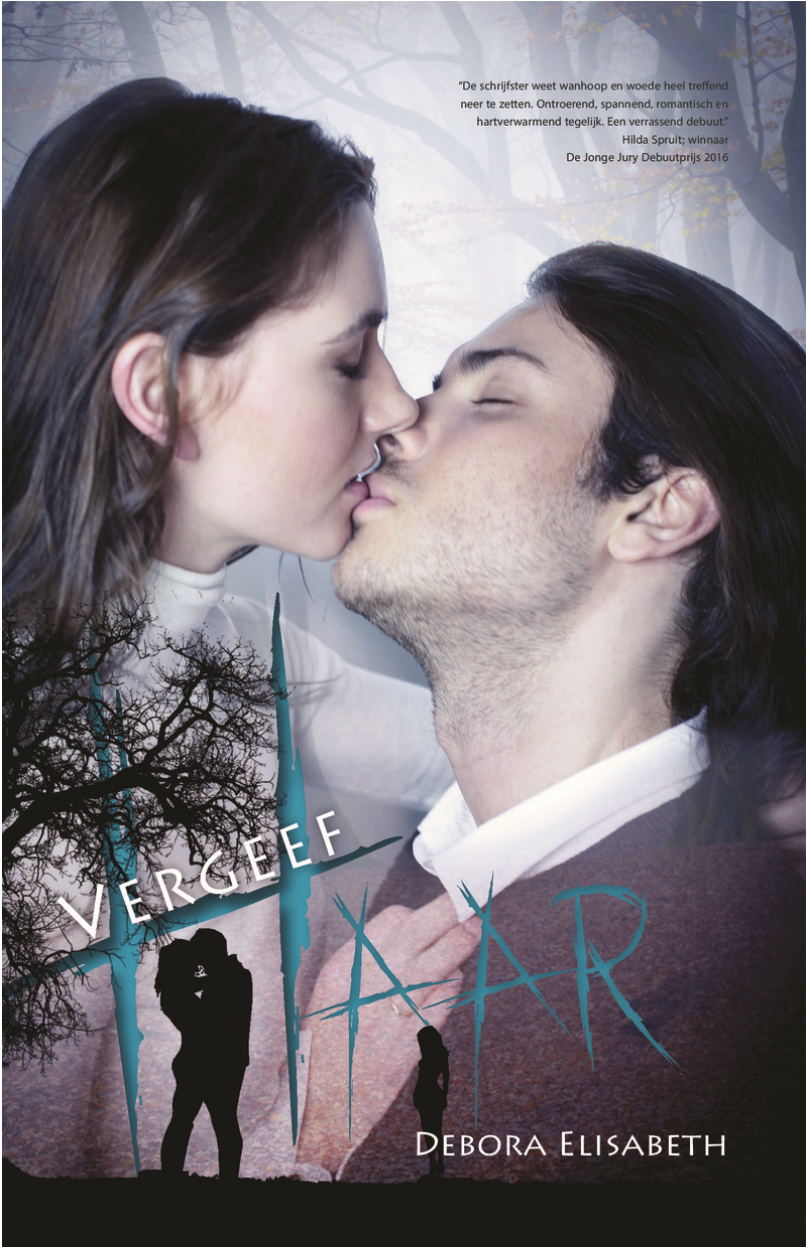

"De schrijfster weet wanhoop en woede heel treffend
neer te zetten. Ontroerend, spannend, romantisch en
hartverwarmend tegelijk. Een verrassend debuut."

Hilda Spruit; winnaar
De Jonge Jury Debuutprijs 2016

VERGEEF

MAAR

DEBORA ELISABETH

Eerste druk 2016

ISBN 978-94-92551-00-9

© Debora Elisabeth

Omslagontwerp Debora Elisabeth

Illustraties Debora Elisabeth

www.debora-elisabeth.nl

Vormgeving Ton de Koning - ProBeeld / Ambilicious

2016 Ambilicious Uitgever van Verhalen

www.ambilicious.nl

Er is leven na de dood, vertelde ze mij,
ik zie ze aan mijn bed, fluisterde zij.

Wees niet bang,
ze doen je geen kwaad.
Tenzij ze jou iets willen vertellen,
dan is het ook voor jou te laat.

Dit boek is voor Oma

Roza

‘Zullen we even naar buiten glippen?’

Mijn lichaam trilt. Dat hij moet schreeuwen is niet de reden, het komt doordat hij heel zacht de huid onder mijn oor kust.

‘Ik zeg het even tegen Mara. Ik ben zo terug.’ Ik kus hem vluchtig en verdwijn in de menigte op zoek naar mijn vriendin. ‘Wij zijn even buiten!’

Ze steekt haar duim op en knipoogt naar me.

Daan wacht al op me aan de rand van de dansvloer, hij pakt mijn hand en trekt me tussen de dronken, zweterige menigte door naar buiten. Regendruppels spatten in mijn gezicht en verkoelen mijn verhitte lichaam. Ik kruip tegen Daan aan, die in een vlot tempo naar een portiek aan de overkant van de straat loopt. Hij drukt me tegen de muur onder de overkapping, pakt mijn polsen, kruist ze en houdt ze met één hand boven mijn hoofd vast. Zijn heupen drukken tegen de mijne en zijn ogen staan donker van verlangen.

Met zijn vrije hand streelt hij mijn gezicht, zijn vingers dansen langs mijn kaak. Ik slaak een verlangende zucht en geniet van elke tinteling die zijn handen op mijn huid teweegbrengen. Tergend langzaam zakken ze over mijn sleutelbeen richting mijn borst. Met ingehouden adem recht ik mijn rug en duw ik mijn bovenlichaam uitnodigend naar hem toe. Hij volgt de rand van mijn jurk tot tussen mijn borsten, waar de zilveren roos hangt. Happend naar lucht volg ik het spoor dat hij op mijn huid achterlaat. Bij de hanger stopt hij. Hij richt zijn blik op mijn ogen en kijkt me intens aan. ‘Verdomme, Roos. Dit wil ik al

zo lang met je doen.' Zijn warme adem laat mijn lippen tintelen. Ze zijn vlak bij de mijne, toch kust hij me niet.

Ik kan hem niet langer weerstaan en druk mijn lippen op de zijne. Hard en ruw kust hij me terug. Hij laat mijn polsen los. Zijn handen strelen mijn wangen, tot ze elkaar onder mijn kaak vinden en daar blijven rusten. Wat hij me laat voelen is geweldig!

Geschreeuw brengt ons in één klap terug in de realiteit. Mara staat op het terras voor de kroeg en gilt tegen de kerel die ze vanavond tijdens haar jacht heeft gevangen. Blijkbaar vindt ze hem niet meer zo leuk als een paar uur geleden. Ze duwt de man over het terras en slingert onverstaanbare teksten naar zijn hoofd.

Daan zucht geïrriteerd. 'Volgens mij heeft Mara genoeg wijntjes op. Laten we haar maar thuisbrengen.'

Voor ik iets kan zeggen, loopt hij op Mara af, pakt haar vast en houdt haar in bedwang. Mara spartelt, schopt en krijgt als een wild beest. Maar Daan laat zich niet klein krijgen; hij tilt haar op en draagt haar het terras af. Op weg naar de auto wordt Mara rustiger. Ze lalt nog een paar onverstaanbare dingen en valt als een blok in slaap zodra Daan haar op de passagiersstoel legt. Hij klikt haar veiligheidsgordel vast, slaat haar deur dicht en geeft mij een vlugge kus, vervolgens houdt hij het achterportier voor me open en glimlacht nog een laatste keer naar me voor hij ook mijn deur dichtgooit. Buiten hoor ik hem mopperen. Ik kan hem niet verstaan, maar het is me wel duidelijk dat hij de avond liever anders had zien verlopen.

Vermoeid zak ik onderuit op de achterbank en staar naar mijn slapende vriendin. Waarom moet ze altijd zo ver gaan? Voor haar begint het feest pas echt wanneer ze straalbezopen is, iets wat mij meer en meer gaat ergeren. Zo eindigt ze nog eens in de goot, of erger nog: in het ziekenhuis.

Het is een eind rijden naar het huis van Mara. We praten niet veel en luisteren naar de muziek op de radio. Ik ben blij dat ik straks mijn bed in kan duiken, met of zonder Daan. Durf ik het aan? Zal ik hem vragen of hij blijft slapen? Misschien is het wel te snel, maar mijn god wat hunker ik naar hem.

Ik gluur naar Daan, die ingespannen vooruit tuurt. Het is rustig op de snelweg, op een enkele tegenligger na zijn we de enigen die nog gebruik maken van het oneindig lange asfalt dat zich voor ons uitstrekt. Ondanks de om-slag van het mooie weer, rijdt Daan flink door.

De wind raast tegen de zijkant van de auto en bedekt de voorruit met enorme hagelstenen, die binnen enkele seconden smelten tot natte strepen op het warme raam.

Ik buig me zo ver mogelijk voorover en draai met de toppen van mijn vingers de volumeknop van de radio omhoog. De hardcore die uit de luidsprekers knalt, verjaagt het lawaai van buiten.

Daan geeft me een kus op mijn kruin. 'Niet weer zenuwachtig worden, hè. Ik heb alles onder controle, we zijn zo thuis.'

Uit het niets schrikt Mara wakker. 'Stop! Ik wil niet mee. Laat me met rust! Help!' Ze vloekt en tiert in een taal die ik niet kan verstaan en slaat Daan met twee vuisten op zijn bovenlichaam. 'Help! Ik word ontvoerd. Help me toch!'

Ik duik naar voren tot mijn gordel me tegenhoudt. Snel maak ik hem los en probeer haar te kalmeren door haar bij haar schouders vast te pakken en tegen haar te praten. 'Mara, rustig! Wij zijn het maar, we brengen je thuis.'

Ze grijpt de klink van de deur. Daan trapt op de rem. De auto slipt gevaarlijk. Mijn hart bonkt in mijn keel. Daan vloekt en klemt zijn handen rond het stuur. Dit is niet goed, dit kan nooit goed aflopen.

